

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. června 2020 **odvolání obžalovaného Ing. Tomáše K.**, narozeného xxx, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. května 2019, č. j. 2 T 9/2017-1502, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudem nalézacím ze dne 15. 5. 2019, č. j. 2 T 9/2017-1502, (dále jen napadeným rozsudkem) byl obžalovaný Ing. Tomáš K. uznán vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku.
2. Za tento trestný čin byl obžalovanému uložen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody na dobu 7 let s tím, že podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný zařazuje do věznice s ostrahou, a dále podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku též peněžitý trest v 500 denních sazbách ve výši 1.000 Kč, tj. v celkové výši 500.000 Kč, s tím, že podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 3 T 41/2010, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 67 To 382/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.
3. Tohoto trestného činu se měl podle skutkových zjištění nalézacího soudu obžalovaný dopustit tím, že (přejato doslova z výroku napadeného rozsudku, včetně případných pravopisných chyb a překlepů)
 - v období ledna až března 2004 v Praze 7 jako poplatník daně z příjmu fyzických osob podle § 2 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozporu s ust. § 38g odst. 1 téhož zákona, v úmyslu zkrátit daň z příjmu fyzické osoby, nepodal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003, když ani v prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti na toto zdaňovací období, podepsaném jím dne 30. 1. 2004, v rozporu se skutečností neuvedl své jiné příjmy podléhající dani z příjmu fyzických osob spočívající v platbách, které přijal na účet vedený u Coutts Bank (Switzerland) Ltd., Zurich č. Z013514, označení: 37954 CORAL, jehož vlastníkem a jediným disponentem byl, a to částku 57.000 USD (1.593.468 Kč), která mu byla připsána dne 29. 9. 2003, částku 99.000 USD (2.767.602 Kč), která mu byla připsána dne 16. 10. 2003 a částku 1.000.000 USD (27.955.572 Kč), která mu byla připsána dne 21. 11. 2003, čímž zkrátit daň z příjmu fyzických osob ve zdaňovacím období roku 2003 o částku 10.330.400 Kč, a
 - v období ledna až března 2005 v Praze 7 jako poplatník daně z příjmu fyzických osob podle § 2 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v úmyslu zkrátit daň z příjmu fyzické osoby, v rozporu s § 38g odst. 1 téhož zákona, nepodal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004, když ani v prohlášení poplatníka daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti na toto zdaňovací období, podepsaném jím dne 7. 2. 2005, v rozporu se skutečností neuvedl jiné své příjmy podléhající dani z příjmu fyzických osob spočívající v platbě 103.000 EUR (3.283.979 Kč), která mu byla připsána dne 27. 4. 2004 na účet vedený u Coutts

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

Bank (Switzerland) Ltd., Zurich č. Z013514, označení: 37954 CORAL, jehož vlastníkem a jediným disponentem byl, čímž zkrátí daň z příjmu fyzických osob ve zdaňovacím období roku 2004 o částku 1.039.872 Kč,

čímž zkrátí daň z příjmu fyzických osob o celkovou částku 11.370.272 Kč ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 6, se sídlem Nábř. kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7.

4. Proti napadenému rozsudku podal obžalovaný ve lhůtě předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání.
5. Obžalovaný ve svém písemném odvolání, a posléze i ústy svého obhájce v rámci veřejného zasedání, obsáhle brojí proti všem výrokům napadeného rozsudku.
6. Obžalovaný poukazuje na to, že nalézací soud ani jiné orgány činné v trestním řízení neprokázaly v přípravném řízení trestním ani v řízení před soudem, z jakého důvodu byly předmětné prostředky připsány na účet obžalovaného, o jaký se jedná příjem a jak bylo s těmito prostředky naloženo. Nalézací soud pouze tvrdí, že předmětné finanční prostředky příjmem obžalovaného jsou a spokojil se s prokázáním, že na jeho účet byly finanční částky připsány. Obžalovaný přitom od samého počátku trestního řízení konzistentně tvrdil, že se nejednalo o příjem, ale o půjčku k rozběhnutí investičního projektu, kterou řádně vrátil a toto jeho tvrzení obžalovaného nikdy v průběhu trestního řízení hodnověrným způsobem vyvráceno, ani nebyl prokázán opak. Zejména pak nebylo nikdy prokázáno, že by se o předmětnou částku jakkoliv zvýšil objem majetku obžalovaného, ani že by se tyto předmětné finanční prostředky objevily kdekoliv v majetkové sféře obžalovaného. Nalézací soud pouze pod bodem 99 napadeného rozsudku obecně a nepřezkoumatelným způsobem konstatoval, že platbami *prokazatelně byl zvýšen jeho majetek*. Tvrzené zvýšení majetku ale nalézací soud prokazuje zcela nepřesvědčivě, nedostatečně a tento závěr obsahuje extrémní rozpor mezi hodnocením soudem a objektivní realitou. Že se ve skutečnosti jednalo o pohyb finančních prostředků na izolovaném účtu, ze kterého obžalovaný žádné finanční prostředky v průběhu času nečerpал a tyto ve smluvně stanoveném termínu řádně vrátil, pak nalézací soud zcela ignoruje. Jak obžalovaný několikrát zdůrazňoval, nakládání s přijatou hotovostí nemůže být důkazem pro rozhodnutí, že se jedná o příjem. Je naopak zcela běžné, že si spotřebitelé půjčí finanční částku, za kterou si koupí např. osobní automobil. V takovém případě tito spotřebitelé s půjčenou částkou nakládají ještě významněji. Přesto není možné tvrdit, že se jedná o jejich příjem pouze na základě skutečnosti, že s půjčenou částkou nakládali. Nakládání s platbami proto nemůže být důkazem toho, že se jedná o příjem ve smyslu zvýšení majetkové podstaty obžalovaného. Vina obžalovaného je tedy prokazována podle nalézacího soudu pouze tím, že obžalovaný neprokázal svoji nevinu, což soud v průběhu řízení i v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůrazňuje. To ale odporuje jedné ze základních zásad trestního řízení, že vinu prokazuje soud a obviněný není povinen a nelze ani po něm požadovat, aby prokazoval svoji nevinu. Je nutno si položit otázku, proč soud nevycházel z výsledků daňového řízení, kde by se na závěry daňového řízení odkázel. Odpověď je prostá a nabízí ji sám trestní spis. Jak policejní orgán, tak i státní zástupci z nedbalosti promlčeli možnost daňového řízení tím, že na zjištěné skutečnosti orgány daňové správy neupozornili, tvrzené poznatky o údajné trestné činnosti obviněného jim nepostoupili a takto učinili až poté, kdy možnosti zahájení daňového řízení již byly prekludovány. Současné trestní stíhání obžalovaného se z tohoto pohledu jeví jako snaha orgánů činných v trestním řízení, vyhnout se odpovědnosti za nesprávný úřední postup úředních osob a minimalizovat tak svoji trestní odpovědnost za nemožnost vyměřit a vybrat daň tím, že se ji pokusí náhradním způsobem získat v rámci trestního řízení. Takový postup je pak přímým porušením zákona, kdy z pohledu „ovoce z otráveného stromu“ nelze připustit, aby takovým způsobem byly aprobovány nesprávné úřední postupy a takto náhradním způsobem napravován pokřivený pohled na spravedlnost. Orgány činné v trestním řízení měly informace o předmětných částkách již od roku 2010. I přesto ale nechaly proběhnout skartační dobu, nevyslechly nejdůležitějšího svědka, o kterém po celou dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

věděly a zapříčinily, že v dnešní době už tohoto svědka není možné vyslechnout, neboť v mezidobí zemřel, ačkoliv vzhledem k uplynulé době musely předpokládat, že je zvýšené nebezpečí jeho úmrtí. Přitom celou dobu probíhajícího trestního řízení obžaloba tvrdila, že se jednalo o úplatek, což se ale v žádném případě neprokázalo. Je proto nutné konstatovat, že nalézací soud zcela rezignoval na zjišťování, zda se skutečně jedná o příjem obžalovaného. Hlavní rozdíl mezi příjmem a půjčkou je to, zda se zvýší majetková podstata. Při příjmu se majetková podstata zvýší a s příjmem nejsou vůči poskytovateli částky spojené ze strany příjemce ohledně majetku žádné významné povinnosti. Např. při platbě za dílo ohledně přijetí částky nevzniká příjemci částky automaticky žádná povinnost. Podle ust. § 1949 nového občanského zákoníku musí dlužník požádat o potvrzení o splnění dluhu (kvitanci). Bez této žádosti není věřitel povinen potvrzení (kvitanci) vydat. Při půjčce (dle nového občanského zákoníku se jedná o zápůjčku) na jedné straně vzniká vydlužiteli právo na poskytnutí zastupitelné věci, zároveň mu ale vzniká povinnost zápůjčku při splnění sjednaných popř. zákonných skutečností vrátit. Hlavním rozdílem oproti příjmu proto je právě závazek zápůjčku vrátit. Na jedné straně se majetek navýší o přijatou částku, na druhé se ale sníží o závazek přijatou částku vrátit. V dané věci proto je zcela klíčové zjištění, zda obžalovaný předmětné platby vrátil. Bez výsledku svědka Branstona Jay Haggerty ale není možné tuto otázku zcela přesvědčivě zodpovědět, protože klíčová svědkyně Claudia Hoch Beck zemřela. Nalézací soud ale prohlásil, že výslech svědka Branstona Jay Haggerty je neproveditelný. Vzhledem k délce doby, která uplynula, není nic zvláštního na skutečnosti, že obžalovaný nevlastní originály dokumentů. Jedinou možností, jak obžalovaný (kromě své výpovědi) tak zůstávají pouze výsledky svědků. Jeden a to klíčový svědek ale v průběhu objasňování okolností zemřel krátce před soudním řízením, a to po uplynutí velmi dlouhé doby od okamžiku, kdy se orgány činné v trestním řízení začaly o předmětné částky zajímat, druhého svědka nalézací soud nevyslechl a pouze zcela účelově tvrdí, že jeho výslech je neproveditelný. Přitom je nutné zdůraznit, že se jednalo o svědka, jehož výslech navrhl přímo obžalovaný. Nalézací soud naopak s blíže neustanovenou osobou, o které tvrdí, že se o uvedeného svědka jedná, začal komunikovat po facebooku a následně po emailu. Takový postup ale vykazuje celou řadu pochybení a vad, kdy ostatně ani soud nemá za prokázané, že se jmenovaným skutečně jedná. Nejprve je nutné konstatovat, že ustanovení totožnosti svědka bylo provedeno pouze na základě toho, že svědek komunikoval s jiným svědkem Alanem Dale Ruudem, od kterého také nalézací soud dostal na tohoto svědka kontakt. Svědek Alan Dale Ruud je ale zcela nedůvěryhodný. Podstatné ale je, že není žádná jistota, zda nalézací soud skutečně komunikoval s Branstonem Jay Haggertym, zda ve skutečnosti nekomunikoval s jinou osobou, které Alan Dale Ruud poskytl potřebné informace a která měla za úkol soud odradit od další snahy Branstona Jay Haggertyho vyslechnout. Je přitom zřejmé, že Branston Jay Haggerty a Alan Dale Ruud spolu komunikovali již před hlavním líčením 6. 3. 2019, kde byl vyslechnut Alan Dale Ruud, protože dle bodu 56, str. 21 napadeného rozsudku Branston Jay Haggerty *opětovně zdůraznil, že jméno obž. K. slyšel až od Alana Ruuda před cca 6 týdny*. Komunikace mezi Alanem Ruudem a Branstonem Jay Haggerty tedy proběhla okolo 20. února 2019, tedy ca 2 týdny před hlavním líčením 6. 3. 2019. I z těchto důvodů není postaveno najisto, že soud komunikoval se skutečným Branstonem Jay Haggertym. Nalézací soud přitom dokonce této osobě zasílal podklady ze spisu, a to bez dostatečného ověření, zda se skutečně jedná o Branstona Jay Haggertyho. Nalézací soud tedy nezjistil dostatečně totožnost osoby, se kterou komunikoval, a naopak neznámou osobu seznámil s interními materiály, se kterými tato osoba neměla právo se seznamovat. Je zcela nepřipustné, aby soud komunikoval s osobou, jejíž totožnost nemá spolehlivě ověřenu, tato osoba není řádně poučena o jejích procesních právech a povinnostech, kdy na sdělení takto nedostatečně ztotožněné osoby soud staví svá skutková zjištění a hodnocení. Tím nalézací soud porušil práva obžalovaného na spravedlivý proces, když rozsudek postavil na nezákonně provedených důkazech. V souvislosti s komunikací nalézacího soudu s osobou, o které se nalézací soud domnívá, že se jedná o Branstona Jay Haggertyho, je ale třeba zdůraznit i procesní stránku věci. Osoba nebyla vyslechnuta v hlavním líčení. Nalézací soud osobě, jejíž identita je

sporná a která nebyla řádným procesním způsobem poučena, pokládal otázky, na které osoba odpovídala a ke kterým se vyjadřovala při vědomí osobních a citlivých údajů obviněného z trestního spisu. To vše ale nalézací soud činil bez toho, aby to oznámil obhajobě a umožnil obhajobě účast na těchto úkonech. Takový důkaz je ale zcela nepřijatelný a v rozporu s právem na spravedlivý proces, neboť byl proveden zcela v rozporu s trestním řádem. Argumenty nalézacího soudu, podle kterých nemohlo k předání předmětných finančních částek dojít, nejsou v souladu s logikou. Nalézací soud tvrdí, že by pro obžalovaného bylo jednodušší, kdyby předmětné finanční částky vrátil na účet. Přitom ale nalézací soud přehlíží skutečnost, že úvěr byl zajištěn směnkou, kterou měl v držení věřitel. Pokud by obžalovaný finanční hotovost zaslal na účet jak soud tvrdí, neobdržel by směnku a riskoval by, že by osoba oprávněná ze směnky proti němu tuto směnku použila a předložila mu ji. Přitom je nutné zdůraznit, že směnku lze převádět. Směnka je abstraktní cenný papír a důkazní břemeno prokázání důvodu vzniku směnečného závazku zůstává na dlužníkovi, v tomto případě na obžalovaném. Nalézací soud se ale povahou směnky vůbec nezabýval, a naopak zcela účelově konstatoval, že směnka nemohla být vystavena, protože o ní nebyla zmínka v rámcové smlouvě o úvěru. Obžalovaný dostal na účet finanční částku. Na základě toho byla vystavena směnka, která závazek obžalovaného zajišťovala. Při vrácení finanční částky obžalovaný požadoval vrácení originálu směnky. Ta mu byla oproti vrácení finanční částky skutečně vrácena. To, že osoba, které měl finanční částku vrátit, měla v držení originál směnky, přitom pro obžalovaného bylo podstatně pádnějším důkazem, že skutečně jedná s oprávněnou osobou než několikrát ověřený podpis na plné moci. Takové podpisy se totiž dají padělat, originál směnky ale měl v držení pouze ten, kdo měl oprávnění k převzetí vrácené hotovosti. Na směnce pak stačilo vyznačit, že částka byla vrácena. Postup obžalovaného proto byl zcela logický a naopak postup, který navrhuje nalézací soud, spočívající ve vrácení finanční hotovosti na účet, by v předmětné věci, ve které nebyla uzavřena písemná směnečná smlouva, nebyl optimální, a naopak by byl pro obžalovaného nebezpečný. Naskytá se otázka, jaký byl účel pro to, aby Alan Dale Ruud formálně vykonával funkci jednatele několika společností a jakou skutečnost chtěli vlastníci těchto společností skrýt. Už jen z této skutečnosti je nutné o důvěryhodnosti svědka velmi významně pochybovat. Zcela zásadně je pak nutné pochybovat o tom, že by svědek věděl, jaké smlouvy společnosti uzavírají, kdo na jakou smlouvu vyznačuje jeho podpis a co vlastně bylo cílem společnosti. V dané věci ale ani orgány činné v trestním řízení, ani nalézací soud roli Alana Dale Ruuda nezkoumaly, nezjišťovaly veškeré okolnosti, neposuzovaly, zda se Alan Dale Ruud nepodílel na trestné činnosti, a naopak zcela nekriticky přejala jeho tvrzení, a to ve formě, která umožňovala odsouzení obžalovaného. Závěr nalézacího soudu je proto v extrémním rozporu s hmotněprávní logikou, když tomuto svědkovi nekriticky přisvědčil za situace, kdy z okolností i povahy jeho výsledku bylo zřejmé, že tento svědek vypovídá to, co chtějí orgány činné v trestním řízení slyšet z obavy, aby nebyl na území České republiky zadržen, nebo aby české orgány neoznámili jeho jednání kontrolním a exekutivním orgánům USA. Z výsledku svědka je zřejmé, že svědek uvedl nepravdivé údaje. Alan Ruud a Branston Jay Haggerty byli kolegové a jak uvádí sám pan Haggerty také jediní spolupracovníci ve firmě OCS. Společnost Cirtexon byla založena a řízena v rámci aktivit firmy OCS, kterou vlastnil Branston Jay Haggerty. Je tedy zcela logické, že si vlastník chtěl vyzvednout půjčené peníze sám. I kdyby tedy nalézací soud skutečně komunikoval s Branstonem Jay Haggertym, že sumu nepřevzal, bylo by toto tvrzení zjevně účelové, vedené snahou zatajit skutečnosti, které by byly v neprospěch Branstona Jay Haggertyho. O tom svědčí i snaha Branstona Jay Haggertyho vyhnout se výsledku a cestě do ČR. Stejně tak je nutné tvrzení Alana Dale Ruuda označit za účelové, protože ze shora uvedených skutečností i z obsahu výpovědi je zřejmé, že oba jmenovaní nepostupovali v souladu se zákonem a z výpovědi mají obavu. Dle všech dostupných záznamů se Alan Ruud a Branston Jay Haggerty pohybovali ve finančním světě v roli tzv. bílých koní. Mnohé společnosti, kde jsou uvedeni jako majitelé, akcionáři či jednatelé, jsou uvedeny v Panama Papers, které odhalili používání neprůhledné vlastnické struktury a svěřeneckých sítí mezinárodních účetních firem a prestižních bank ke správě financí v

těžko kontrolovatelných daňových rájích. Alan Ruud je jmenovaný v desítkách společností, Branston Jay Haggerty ve stovkách společností a potažmo, přes spojení na společnost OMNI napojený v tisících společnostech. Alan Ruud také zakládal podobné společnosti ve Velké Británii, ačkoliv toto přímo popírá. S argumenty nalézacího soudu uvedenými na str. 31 bod 97 napadeného rozsudku ohledně předložených dokumentů rovněž nelze souhlasit. Předložené dokumenty odpovídají fontu Times New Roman, velikost 12 pt, což je standardní font a velikost používaný pro obchodní korespondenci, což nijak nedokazuje zmíněnou verzi o nepravosti dokumentů. I toto doplnění odvolání je napsáno v tomto fontu. Dokumenty stejného typu (např. žádost o čerpání) mají samozřejmě stejný font, formát i popřípadě chyby, protože se jedná o listiny se shodným obsahem. Naopak jednotlivé typy listin mají rozdílné formáty a úpravu. S tvrzením, že rodilý mluvčí je znalcem rodného jazyka, nelze beze zbytku souhlasit. Existuje celá řada rodilých mluvčích, kteří dělají chyby v rodném jazyce, a kteří rodný jazyk neznají do té míry, a nemají patřičné kvalifikace, aby byli považováni za experty - např. použití *sole* a *only shareholder*, na kterém soud staví, je zaměnitelné, jeden výraz může být častěji používán, ale oba jsou správné. To stejné platí i o psaní dat. Anglický jazyk má způsobů, jak psát datum, několik. Některé se používají v závislosti na daném kontextu a jiné v závislosti na osobní preferenci mluvčího, místu jeho dlouhodobého pobytu, místu, kde získal vzdělání atd. Navíc je nutné zdůraznit, že nikdo nezjistil ani netvrdil, že by listiny sepisoval rodilý mluvčí. Do dnešní doby není zřejmé, a ani rozhodné, zda byly listiny zhotoveny v kanceláři firmy Cirtexon, Interallianz Treuhand Anstalt, či Contafin či jiné zastupitelské firmě, a to ve Švýcarsku, České Republice, USA, či jinde a zda je zhotovil rodilý mluvčí. Naopak právní smlouvy se velmi často zhotovují v jiné kanceláři, a to často za pomoci specializované právní kanceláře. V případě smluv ve dvojím jazyce pak vždy minimálně jedna část smlouvy musí být překládána. Veškeré úvahy nalézacího soudu o tom, že rodilý mluvčí by podobnou formulaci neudělal, nejsou proto pro tuto kauzu podstatné, protože nebylo prokázáno, že by listinu musel sepsat pouze rodilý mluvčí. Podstatným proto zůstává fakt, že listiny byly předány obžalovanému ve znění, které je platné, došlo k plnění smlouvy, vrácení obnosu, a vrácení směnky. Českému významu slova *jednatel* odpovídá v přesném překladu *executive director*, nikoliv pouze *director*. Svědek Alan Ruud sám je nejistý v pojmech a významech, otázka tlumočnicka je jednoznačně navádějící. Už z tohoto pohledu není možné s argumentací nalézacího soudu souhlasit a tato je založena na extrémním nesouladu s hmotněprávní logikou. V této souvislosti je nutné upozornit i na postavení tlumočnicka Ing. Lubomíra Soukupa. V některých částech líčení nebyl tlumočnick požádán o názor, přesto ho poskytoval, a tím vznikaly nepřehledné situace, kdy svědek ještě vypovídal, tlumočnick začal hovořit zároveň, a paralelně do toho hovořila též předsedkyně soudu. V dané věci ale Ing. Soukup neplnil pouze funkci tlumočnicka, ale vyjadřoval se ke způsobu psaní písemností a dalším otázkám, a to mnohdy na úkor svého úkolu, protože díky svým vyjádřením nepřekládal výpověď svědka. Nalézací soud pak tuto nepřipustnou činnost tlumočnicka, který tímto zpochybňoval svoji nepodjatost ve vztahu k dané věci, toleroval, a naopak mu začal sám pokládat otázky nikoliv jako tlumočnickovi ale jako znalci, což vedlo k dalším vadám při tlumočení. Jeho vyjádření ohledně jazyka pak bylo soudem použito ve smyslu znaleckého posudku o pravosti dokumentu, kdy jak tlumočnick tak zejména nalézací soud ohledně této části úkony překročili meze svého zákonného zmocnění i procesních předpisů upravující rozdíly mezi výsledkem svědka za pomoci tlumočnicka a výsledkem poučeného znalce. Nalézací soud pak nedal obžalovanému ani obhajobě možnost klást tlumočnicku otázky. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, že ani obžalovaný, ani obhajoba či státní zástupce nebyly seznámeni s tím, že tlumočnick bude částečně zastávat funkci znalce, nemohli se na tuto skutečnost připravit a nemohli nachystat adekvátní otázky. Z toho důvodu je nutné konstatovat, že tímto postupem nalézacího soudu byla porušena zásada rovnosti zbraní a právo obžalovaného na spravedlivý proces. *Nalézací soud se vyjadřoval k pravosti podpisu. Z hlediska pravosti podpisu lze citovat např. PhDr. Jiří Závora, Ph.D. et Ph.D., dle kterého* Identifikační zkoumání rukou psaného projevu stojí na dvou elementárních východiscích, že se nikdo za celý svůj život nepodepíše dvakrát absolutně totožně,

pouze podobně, a že je tato podobnost ustálená. To znamená, že pisatel každý svůj podpis utváří vždy nově či z opačného principu viděno, jej nikdy nereplikuje. Ani s tímto argumentem nalézacího soudu proto není možné souhlasit a je v rozporu s hmotněprávní logikou. Nalézací soud dále uvádí tato svědectví a výpovědi provedené nepřipustným a zákonem neupraveným způsobem prostřednictvím emailové korespondence, který je přípustný toliko jako důkaz listinou, přičemž předložené výpovědi byly poskytnuty ve formě tištěného materiálu, bez patřičných prověřených metadat a elektronického podpisu s osobní identifikací, která by prokázala pravost emailu a pravost osob, které email odeslaly. Namísto toho, aby soud dokazoval konkrétní skutečnosti z pohledu provedení důkazu listinou a takto tyto skutečnosti hodnotil, hodnotil je jako důkazy svědeckými výpověďmi a to obdobně jako v případě svědka" Haggertyho, aniž by měl ztotožněny pisatele předmětných e-mailů. Vzhledem k tomu, že emailovou korespondenci lze lehce počítačovým způsobem modifikovat a různě upravovat, nelze považovat předložené listiny a v nich obsažené skutečnosti za prokazatelná fakta aniž by tyto skutečnosti byly doloženy znaleckým posudkem příslušného znalce z oboru informatiky. Obžalovaný je nadále přesvědčen, že předmětná obžaloba je účelová. U Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 3T 41/2010, byl obžalovaný uznán vinným pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku, ve kterém byl předtím dvakrát zproštěn obžaloby. Proti prvnímu rozsudku o zproštění podalo Nejvyšší státní zastupitelství dne 29. 5. 2014 dovolání, ve kterém poukazovalo mimo jiné na skutečnost, že obžalovaný obdržel na své konto vysoké částky, které tehdy považovalo za úplatek. Pokud ale státní zastupitelství v jedné trestní věci naznačuje, že se jedná o příjem z trestné činnosti, nemůže v jiné věci tvrdit, že se jedná o legální příjem, který měl obžalovaný zdanit. A to už z toho důvodu, že by stát v takovém případě měl prospěch z trestné činnosti. Obžalovaný má za to, že jeho kriminalizace v této trestní věci je jen snahou udržet jej před soudem pokud možno co nejdéle, bez ohledu na skutek, ve kterém je trestná činnost spatřována. Je nespornou skutečností, že obžalovaný čelí trestnímu řízení od okamžiku, kdy byl odvolán z funkce generálního ředitele ČEPRO. Poprvé byl obžalovaný stíhán v kauze Loricus, kde bylo po několika letech jeho trestní stíhání zastaveno. Poté následuje kauza Energospace, nyní kauza Daně zahájená v mezidobí mezi pravomocným zprošťujícím rozsudkem soudu a jeho zrušení Nejvyšším soudem. Celá geneze nasvědčuje snaze udržet obžalovaného v pozici obviněného v trestním řízení po co možná nejdelší dobu. O tom, zda vše souvisí s jeho činností ve vedoucích pozicích v BIS či NBÚ lze pouze spekulovat. I přesto se ale nalézací soud s touto argumentací obžalovaného nevypořádal a nijak se k ní nevyjádřil. Je také nutné zdůraznit, že ČEPRO, a.s. nebylo bezproblémovou firmou, když byl obžalovaný do pozice generálního ředitele ČEPRO, a.s. jmenován jako faktický krizový manažer v situaci, kdy byl podnik ve velmi špatném stavu. Tato situace měla za důsledek ohromné tlaky a nestandardní požadavky na vedení společnosti ze strany nejrůznějších osob označovaných jako tzv. lobbisté ale i politiků. Za takovéto situace je vyčítat bývalému příslušníku BIS a zkušenému zpravodajskému důstojníkovi působícímu na ekonomickém úseku, že počítá se všemi eventualitami a připravuje si další možnosti podnikání v případě, že by jeho působení jako krizového manažera skončilo, zcela nelogické. Naopak, v případě tak problematické společnosti jako je ČEPRO, a.s. by rezignace na zajištění příjmu i z jiných možností byla velmi krátkozraká, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že existují desítky případů, kdy jsou manažeři státem vlastněných firem odvoláváni v horizontu jednotek měsíců. Obžalovaný našel cesty, jak společnost ČEPRO, a.s. vyvést z problémů, proto se investičnímu záměru nevěnoval naplno, nezrealizoval ho, a nakonec byl nucen provozní úvěr věřiteli vrátit. Z pohledu zpět lze konstatovat, že to byla chyba, protože nakonec byl obžalovaný z vedení společnosti ČEPRO, a.s. stejně odvolán bez uvedení jediného důvodu a naopak, od té doby čelí kriminalizaci své osoby, která byla podle všech informací účelově vyvolána. V žádném případě ale není možné ze skutečnosti, že obžalovaný byl generálním ředitelem společnosti ČEPRO, a.s., vyvozovat, že si nemohl vzít zápujčku. Navíc je nutné zdůraznit, že obžalovanému nic nebránilo otevřít si účet na falešné jméno, krycí firmu nebo v daňových rájích. Nic takového ale obžalovaný neučinil. Naopak obžalovaný předmětné finanční prostředky uložil na předmětný bankovní účet

zcela transparentně, kdy netajil ani původ peněz ani svoji identitu a to za situace, kdy věděl, že banka, u níž účet zřizuje, plně spolupracuje s orgány činnými v trestním řízení v EU a veškeré informace o jeho účtu sdělí českým policejním orgánům. Pokud by skutečně prováděl to, co mu klade soud za vinu, nepochybně by legalizoval dané prostředky sofistikovaně a prostřednictvím bankovních domů v zemích, které s českými orgány činnými v trestním řízení nespolupracují. Znalostí a zkušeností pro takovou činnost měl dost, stejně tak jako prostředků takový postup realizovat. Nic z toho však obviněný nevyužil, neboť z jeho pohledu neměl co skrývat. Nálezací soud se zabývá i dokladem Rámcová smlouva o úvěru a jejími okolnostmi. Nálezací soud podrobuje smlouvu a okolnosti uzavření a plnění smlouvy důkladnému rozboru z hlediska klasické bankovní smlouvy. Zde je nutné upozornit na to, že předložená smlouva je ve svém znění, a to i v detailech, např. způsob splacení naprosto platnou smlouvou. Jelikož se ale nejedná o klasickou bankovní smlouvu, neodpovídají také některé prvky klasické smlouvě (otázka bonity, směnky, emailové či obyčejné poštovní korespondence atd.), části se jakožto gentleman agreement promítají zcela odlišným způsobem. Vzhledem k těmto odlišnostem od klasické bankovní smlouvy nálezací soud jednoduše dovozuje, že *tyto okolnosti budí důvodné pochybnosti o tom, že tato smlouva byla skutečně uzavřena*. S tímto argumentem ale není možné souhlasit. Rámcová smlouva je dostatečně určitá a vzhledem k zajištění smenkou i relativně bezpečná. Vzhledem k výši částky je zjišťování bonity velmi problematické, zákon věřiteli zjišťování bonity neukládá a směnka činí z tohoto právního vztahu relativně bezpečný vztah. Navíc obžalovaný v té době působil ve významné pozici, takže nebezpečí nevrácení zapůjčené částky bylo relativně nízké. Tato argumentace nálezacího soudu je proto v rozporu s hmotněprávní logikou. Obžalovaný se snažil provést svůj investiční záměr, k jehož realizaci si půjčil předmětné finanční prostředky, kdy například oslovil společnost OFFICE TECHNOLOGY LIMITED, Company Number 012985, se sídlem 306 Victoria House, Victoria, Mahe, Seychelles a projevil zájem o vstup do společnosti. Obdobně se pokoušel realizovat své záměry i jinými směry, avšak bez úspěchu. Zamýšlené investiční záměry se ale nepodařilo realizovat. Z toho důvodu obžalovaný vrátil finanční prostředky zpět věřiteli dle podmínek jím určených. O tom mu věřitel vystavil potvrzení ze dne 17. 9. 2009 a vrátil směnku, což byla nejpodstatnější část pro obžalovaného. Nálezací soud označil předložené dokumenty o půjčce jako *náhle nalezené* dokumenty, jejichž *neočekávané zkompletování budí značné pochybnosti o jejich pravosti*. Pravost těchto dokumentů však v rámci řízení nikterak nevyvrátil. Nálezací soud tak na jedné straně obžalovanému vytýká, že nepředložil originály dokumentů, tvrdí, že si je měl uschovat a na druhou stranu vyslovuje údiv nad tím, že se mu podařilo dohledat alespoň kopie. Znovu je ale přitom nutné zdůraznit, že není povinností obžalovaného dokazovat svoji nevinu. Je to naopak soud, který je povinen prokázat vinu obžalovaného, a to nikoliv pouhou negací sdělení obžalovaného. Soud také dále nijak nevysvětlil, jak a kdo vystavil tyto dokumenty, když pochybuje o jejich pravosti. Kdo znal společnost Cirtexon a kdo mohl vědět, že Alan Dale Ruud a Geoffrey Magistrate jsou jednateli? Jak mohl obžalovaný vědět, že paní Hoch-Beck, která zdánlivě pracovala pro firmu Cinfin či Interallianz Treuhand Anstalt, zastupuje též jiné firmy jako Shira Anstalt atd. Kdo stál v pozadí celé kauzy? Nepřehledná síť okolo Alana Ruuda a Branstona Haggertyho, spojení s Kyprem, odkud byly také údajně peníze odeslány a pro koho vlastně Alan Ruud a Branston Jay Haggerty pracovali? Všechny tyto a další otázky zůstávají nezodpovězeny. Faktem zůstává, že obžalovaný uzavřel platnou rámcovou smlouvu, že došlo k jejímu plnění a také řádnému vrácení panu Haggertymu (nebo osobě co se prokázala pasem pana Haggerty, který obviněný viděl na vlastní oči), a to dle podmínek věřitele. Obžalovaný po celou dobu komunikoval pouze s paní Hoch-Beck (kromě okamžiku vrácení předmětné částky), a jiné okolnosti, či osoby mu nejsou v tomto kontextu známy. Obžalovaný rovněž upozornil na skutečnost, že žádost o poskytnutí právní pomoci do Švýcarska ze dne 4. 4. 2014 byla postavena na základě informací, které poskytla lichtenštejnská strana pro zcela odlišné trestní řízení, kdy lichtenštejnská strana tyto informace postoupila s výhradou, že informace nebudou použity ve věci fiskálních deliktů. Tuto podmínku nálezací soud ignoroval a poskytnuté informace využil jako základ napadeného rozsudku. Tím byly porušeny

zásady mezinárodního práva i českého trestního práva, kdy tento nezákonný postup má přímý vliv na zákonnost důkazů provedených na základě předmětných výsledků dané mezinárodní právní pomoci. Obžalovaný zdůrazňuje, že podmínka se vztahuje k fiskálním deliktům jako celku, bez ohledu zda se jedná o trestný čin či přestupek ve smyslu národní úpravy. Z toho důvodu je obžalovaný přesvědčen, že v žádosti švýcarské straně nebylo možné jakkoliv operovat s informacemi, která poskytla jiná smluvní strana s výhradou. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že původně švýcarská strana souhlas nedala. Svůj názor švýcarská strana změnila až na základě druhé žádosti, ve které jsou ale uvedeny informace z Lichtenštejnska v jiné trestní věci. Jinými slovy Švýcarsko uvedlo, že poskytnuté informace není možné použít v trestním řízení o fiskálním deliktu a státní zastupitelství tyto informace použilo jako odůvodnění žádosti pro jiný stát s vědomím, že odpověď použije pro fiskální delikt. Právě tuto podmínku jak nalézací soud, tak před ním orgány činné v trestním řízení porušily. Je tedy na odvolacím soudu, aby se vypořádal s uvedeným porušením podmínky stanovené v rámci mezinárodní právní pomoci a to ve vztahu k důkazům provedeným na základě sdělení Švýcarské strany. Obviněný má za to, že s ohledem na uvedenou podmínku nelze v případě obžaloby v této věci použít žádnou z informací, které Švýcarská strana ve svém sdělení uvedla a to ať již přímo či nepřímo. Z toho důvodu obžalovaný navrhl, necht' soud dožádá na základě dokazování provedené v předmětném trestním řízení švýcarskou stranu s dotazem, zdali na základě přípustných a provedených důkazů, jejich stanovisko dát souhlas k použití získaných podkladů v tomto trestním řízení o fiskálním deliktu i nadále trvá. Z toho důvodu měl nalézací soud celou věc posuzovat dle zásady in dubio pro reo. Nalézací soud tak své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Z důvodů právní jistoty obžalovaný vznáší námitky i proti výši trestu. Nalézací soud sám konstatoval, že Obvodní soud pro Prahu 1 pravomocným rozsudkem obžalovanému uložil povinnost nahradit škodu ve výši 260.445.180 Kč za porušování povinnosti při správě cizího majetku. V takovém případě je zcela zřejmé, že obžalovaný nebude schopen uhradit peněžitý trest ve výši 500.000 Kč a nalézací soud prakticky obžalovaného odsoudil k dalším šesti měsícům odnětí svobody. Obžalovaný má tedy za to, že uložení jakéhokoliv peněžitého trestu vedle již existujícího pravomocně uloženého trestu přesahujícího čtvrt miliardy korun je zcela nezákonné, neboť takový trest je zjevně nevymahatelný a v konečném důsledku slouží k nepřímému navýšení již stávajícího uloženého trestu odnětí svobody. Soud je dle názoru obviněného povinen především zkoumat podmínky vymahatelnosti peněžitého trestu v případě, pokud je tento ukládán a to zejména z pohledu, zda je obviněný schopen peněžitý trest uhradit. V tomto případě bylo soudu v době uložení peněžitého trestu známo, že obžalovaný vzhledem ke svému věku a skutečnosti, že hyperinflaci německého či maďarského typu z minulého století nelze v dohledné době v České republice očekávat, je uložený peněžitý trest reálně nevymahatelný. Přesto jej uložil. Napadený rozsudek je proto ve vztahu k uloženému peněžitému trestu nezákonný. Nalézací soud konstatoval, že vzal v úvahu významný fakt, že od spáchání trestného činu uběhla dlouhá doba. Nalézací soud ale nevysvětlil, že tuto skutečnost považoval za polehčující nebo přitěžující a jak se tato skutečnost projevila na stanovení výše trestu. Obžalovaný má za to, že časový odstup od okamžiku tvrzeného spáchání trestného činu musí mít odraz ve výši uloženého trestu. Sám průtahy v trestním řízení nezpůsobil. Prekluzi vyměření předmětné daně, jakož i daňové řízení samotné způsobilý svojí nečinností orgány činné v trestním řízení, kdy právě činnost daňových orgánů se nyní snaží napravit soud. Paradoxně tak supluje činnost orgánů finanční správy, které byly v daném případě nečinné. Napadený rozsudek je proto nedostatečně odůvodněný a tudíž nepřezkoumatelný. V průběhu řízení tedy nebylo prokázáno z jakého důvodu byly finanční částky zaslány na účet obžalovaného, nebylo vyvráceno, že by se jednalo o půjčku nutnou pro realizaci investičního záměru, vina obžalovaného byla prokazována tím, že obžalovaný neprokázal svou nevinu, osoby a výpovědi klíčových svědků nelze považovat za důvěryhodné, nalézací soud neprovedl klíčový důkaz, který obžalovaný navrhoval, a to výslech Branstona Jay Haggertyho, nalézací soud důkazy hodnotil a v extrémním rozporu s hmotněprávní logikou, nalézací soud porušil zásadu in dubio pro reo, obžalovaný a obhajoba nebyli informováni o tom,

že tlumočnick bude zastávat i roli znalce, nalézací soud hodnotil vinu obžalovaného na základě svého subjektivního přesvědčení, které není podloženo žádným relevantním důkazem, byla porušena povinnost v přípravném řízení objasňovat způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, došlo k porušení principu presumpce nevinu a v řízení došlo k celé řadě procesních vad.

7. Obžalovaný posléze své písemné odvolání ještě argumentačně rozšiřuje. Poukazuje na to, že jednou ze základních zásad trestního řízení v moderním demokratickém právním státě je presumpce nevinu a s ní související princip *in dubio pro reo*, podle nichž musí být obžalovanému v trestním procesu vina trestným činem bez rozumných pochybností prokázána. V odůvodnění napadeného rozsudku však nalézací soud postupoval v rozporu s výše uvedenými zásadami trestního řízení, neboť pouze polemizuje s obhajobou obžalovaného, ale zcela rezignoval na svoji povinnost v případě odsuzujícího rozsudku prokázat vinu obžalovaného. V bodě č. 98 napadeného rozsudku nalézací soud uvedl, že neuvěřil konstrukci obžalovaného, že uzavřel Rámcovou smlouvu o úvěru se společností CIRTELXON LLC zastoupené Alanem Dálem Ruudem, přesto peněžní prostředky na jeho účet vedený u Coutts Bank Ltd. ve Švýcarsku přišly z účtu společnosti Shira Anstalt a General Parcel Europe Ltd. a nakonec je vyzvedl v hotovosti a na základě plné moci udělené Alanem Dálem Ruudem je předal Branstonu Jay Haggerty, který je předal společnosti Shira Anstalt. Na základě výše uvedeného tedy vzal nalézací soud za prokázané, že obžalovaný v letech 2003 a 2004 přijal ve výroku rozsudku specifikované platby, kterými prokazatelně byl zvýšen jeho majetek, avšak obžalovaný z těchto příjmů neodvedl zákonnou daň. Nalézací soud tedy vinu obžalovaného dovodil pouze ze skutečnosti, že obžalovaný podle názoru nalézacího soudu neprokázal svoji nevinu. Předně je třeba zdůraznit, že obhajoba v trestním řízení je právem, ale nikoliv povinností obžalovaného, jak vyplývá například z formulace ustanovení § 33 tr. řádu. Zásadní je však skutečnost, že bylo povinností obžaloby vinu obžalovaného bez rozumných pochybností prokázat. Nalézací soud se však vůbec nezabýval původem ani vlastnictvím finančních prostředků, připsaných na účet obžalovaného, ani účelem této transakce. Nalézacím soudem tedy nebyly vyloučeny ostatní možné, stejně pravděpodobné, skutkové verze. Nalézacím soudem nebylo prokázáno, že by finanční prostředky byly příjmem obžalovaného, který byl povinen podat zdanění, což představuje nezbytný předpoklad pro případné vyslovení viny obžalovaného. Přesto nalézací soud postavil najisto fakt, že se jednalo o příjem obžalovaného, byl povinen tyto prostředky podat zdanění, a protože tak neučinil, dopustil se trestného činu. Dále dle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) se trestním řízením a trestními sankcemi rozumí takové řízení a sankce, které mají dle tzv. Engelových kritérií trestněprávní povahu, a nikoliv pouze ty, které jako trestní označují jednotlivé vnitrostátní právní řády. Na základě výše uvedeného dospěl postupným vývojem své judikatury ESLP k závěru, že daňové penále, uložené v daňovém řízení, má povahu trestu, jakkoliv jej obvykle vnitrostátní právní řády jako trestní sankci neoznačují. Uvedený závěr potvrzuje i tuzemská judikatura, například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 4 Afs 210/2014-57, kde bylo zkonstatováno, že daňové penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP) má povahu trestu. Česká právní úprava, obsažená v ZSDP a trestním zákoníku tedy umožňuje, podobně jako právní řády mnoha jiných členských zemí Evropské unie, stíhat tentýž daňový delikt ve dvou rovinách, a to práva správního a práva trestního. V rozhodnutí A a B proti Norsku ze dne 15. 11. 2016 ESLP dovodil, že v takovém případě správní a trestní řízení tvoří jeden koherentní celek a vedení řízení v obou rovinách může pachatel legitimně očekávat. Pro aplikaci předpisů trestního práva však musí být mimo jiné splněna podmínka, že nepostačuje uložení sankce pouze v rovině práva správního a dále pak musí obě řízení probíhat současně či v blízké časové souvislosti právě proto, že tvoří jeden celek. Trestní právo totiž představuje prostředek *ultima ratio* a jako takové by mělo být podle ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku aplikováno pouze v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V takovém případě

by tedy mělo být vedeno primárně správní řízení a pouze v situaci, kdy nepostačuje uložení sankce dle správního předpisu, je možné aplikovat trestněprávní předpisy. V případě obžalovaného by však uložení sankce podle ZSDP bylo zcela dostačující. Objektivní hranice, kdy již nepostačuje uložení sankce podle jiného předpisu než trestního zákoníku, není stanovena. Tuzemská judikatura v takovém případě v souladu s judikaturou ESLP za podmínku aplikace ustanovení trestního zákoníku považuje okolnosti případu, zejména pak recidivu pachatele a přiměřenou dobu od spáchání údajné trestné činnosti. Daná kritéria tedy nejsou situaci obžalovaného přiléhavá. Druhým argumentem, že případné potrestání obžalovaného podle ZSDP by bylo zcela dostačující, je skutečnost, že výše uloženého penále podle ustanovení § 37b ZSDP plasticky reaguje na výši způsobené škody. Neexistuje tedy určitá mez, na kterou by již správní právo nedokázalo odpovídajícím způsobem reagovat a bylo by nezbytné uplatnit postih v rovině trestního práva. S ohledem na výše uvedené je tedy obhajoba toho názoru, že v případě obžalovaného bylo zcela dostačující uložení správní sankce a nebyly dány důvody pro aplikaci ustanovení trestněprávních předpisů. Popsané jednání obžalovaného tedy není trestným činem. I kdyby však orgány veřejné moci České republiky dospěly k závěru, že jsou dány důvody odůvodňující aplikaci trestněprávních předpisů, muselo by být trestní řízení zahájeno ve lhůtě pro vyměření daně ve smyslu ustanovení § 47 ZSDP, tedy do tří let od konce příslušného zdaňovacího období, což se v projednávané věci nestalo. Tento požadavek vyplývá z toho, že je-li správní daňové řízení svojí povahou obdobou trestního řízení a ZSDP obdobou trestního zákoníku, měla by být aplikována promlčecí lhůta pro pachatele příznivější, tedy ta obsažená v ZSDP, a dále pak z faktu, že správní a trestní řízení tvoří jeden ucelený systém a není možné jednu část jednotného řízení vynechat, zejména proto, že obě řízení mají podle výše uvedených závěrů judikatury ESLP probíhat současně či v blízké časové souvislosti, jak bylo uvedeno výše. Uvedené podmínky v této věci však splněny nebyly, neboť správní daňové řízení nebylo nikdy ani započato. I kdyby však bylo správní řízení zahájeno v zákonné lhůtě, zcela by se časově míjelo s trestním řízením, které bylo proti obžalovanému zahájeno až usnesením o zahájení trestního řízení v lednu roku 2016. Zahájení trestního řízení je v takovém případě dle výše uvedené judikatury ESLP nepřipustné. Dále lze zmínit, že příslušný Finanční úřad pro Prahu 6 nezahájil odpovídající správní řízení, v němž by doměřil daň a uložil penále, tj. nebyla uplatněna mírnější forma stíhání daňového deliktu. Nebyl-li však aplikován mírnější postup formou daňového správního řízení, lze argumentací a *minoris ad maius* dojít k závěru, že tím spíše nemůže být aplikován přísnější postup dle trestního zákoníku. Navíc je dle judikatury ESLP v případě vedení dvoukolejného řízení nutné, aby dříve uložená sankce byla zohledněna v řízení, které skončí později. Nebylo-li však správní řízení vedeno vůbec, není možné započíst dříve uložený trest. Je však nutno zcela bezpodmínečně trvat na vedení obou řízení, tj. správního i trestního, neboť každé toto řízení reaguje na jiné aspekty daného jednání a obě dohromady tvoří koherentní celek. Z toho pak vyplývá, že nebylo-li vedeno správní řízení, nemůže dojít v trestním řízení k zohlednění dříve uloženého trestu, což má za následek skutečnost, že pachatel daňového deliktu je v trestním řízení uložen přísnější trest, než by mu jinak byl uložen. V nyní projednávaném případě byl však odsouzený o možnost zohlednění dříve uloženého trestu zcela připraven. Tudíž postup, kdy je vedeno jen trestní řízení, odsouzeného výrazně a nedůvodně poškozuje a tento postup pro něj nebyl předvídatelný a v konečném důsledku ani přiměřený. Dalším argumentem, proč mělo být vedeno jak správní, tak trestní řízení, je, že vedení jen trestního řízení nebylo předvídatelné. Z judikatury ESLP i Nejvyššího soudu vyplývá, že jedním z důvodů, proč tyto soudy neshledávají porušení zásady *ne bis in idem* v situaci, kdy jsou daňové delikty stíhány dvoukolejně, je fakt předvídatelnosti. V této věci lze kromě relevantní judikatury ESLP odkázat například na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016. Nad rámec výše uvedeného pro úplnost zmiňuji rozhodnutí ESLP ze dne 27. 11. 2014 ve věci *Lucky Dev* proti Švédsku, ve kterém ESLP dokonce dovodil, že je porušením čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv, jíž je Česká republika jako signatář vázána, pokud jedna z částí jednotného celku správního a trestního řízení pokračuje po právní moci nebo po promlčení

jednoho z uvedených řízení. S ohledem na výše uvedené je tedy možno shrnout, že daňové správní řízení by bylo zcela dostačující k postihu jednání obžalovaného. Takové řízení však nikdy nebylo zahájeno, ačkoliv je zahájení takového řízení dle judikatury ESLP nezbytným předpokladem pro možnost případné aplikace trestněprávních předpisů.

8. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a) b) c) d) tr. řádu zrušil a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) tr. řádu, případně aby napadený rozsudek zrušil a věc podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil nalézacímu soudu k novému rozhodnutí. Posléze obžalovaný svůj návrh modifikuje s tím, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 tr. řádu v celém rozsahu zrušil a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu ve spojení s § 226 písm. b) tr. řádu obžalovaného zprostil obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Pokud pak Vrchní soud v Praze dojde k závěru, že jednání obžalovaného je trestným činem, navrhuje, aby bylo ve smyslu § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, neboť trestní stíhání obžalovaného je jako promlčené nepřipustné.
9. Státní zástupce se k odvolání obžalovaného vyjadřuje v rámci veřejného zasedání tak, že je pokládá za nedůvodné. Z pohledu státního zastupitelství má napadený rozsudek za zcela přílehavý, neboť nalézací soud se vypořádal bez důvodných pochybností se všemi důkazy, které byly předloženy jak obžalobou, tak v průběhu hlavního líčení i obhajobou. Pokud jde o podané odvolání a v něm vytýkaným vadám, ve vztahu k namítanému otočení důkazního břemene má státní zástupce za to, že orgány činné v trestním řízení, a to i nalézací soud, který ve věci rozhodoval, činily tak kompatibilně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Pokud jde o další vadu vytýkanou napadenému rozsudku, státní zástupce má za to, že argumentace uvedená v podaném podání není přílehavá, neboť dle jeho názoru bylo trestní stíhání vedeno v okamžiku, kdy správní orgány, resp. finanční úřad již neměl k dispozici takové nástroje, kterými by mohl podle zákona účinně vymáhat doplacení zkrácené daně. Navíc v řízení před nalézacím soudem jednoznačně vyplynuly najevo takové skutečnosti, které svědčily pro to, že se nejednalo o pouhé nezaplacení daně z příjmu fyzických osob, nýbrž o jednání vykazující znaky podvodu na úseku daňovém, kdy stát byl jednáním obžalovaného zkrácen vzhledem k zatajení příjmů, které měl obžalovaný v cizině. Za této situace státní zástupce navrhuje podle § 256 odvolání obžalovaného zamítnout.
10. Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku, i z hlediska správnosti postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, a to z hlediska vytýkaných vad jednotlivými odvoláními, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
11. Nebyly tedy shledány důvodnými námitky obžalovaného, které uplatnil ve vztahu k výroku o vině. Nalézací soud, při důsledném šetření práv obžalovaného na obhajobu, provedl prakticky všechny dostupné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět, kdy tyto důkazy v rámci hlavního líčení provedl zcela v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, při poskytnutí obžalovanému možnosti uplatnění všech práv obhajoby, která jsou obžalovanému a jeho obhájci v rámci trestního řízení přiznávány. Rozsah dokazování provedeného ze strany nalézacího soudu tedy byl shledán zcela v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, přičemž takto provedené důkazy nalézací soud hodnotil důsledně postupem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu, přičemž v tomto směru je možno na tyto skutkové i právní závěry, učiněné nalézacím soudem prakticky vyčerpávajícím způsobem ve vztahu k vině obžalovaného předmětnou trestnou činností, zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze prakticky bez výhrad ztotožňuje. Přitom je i možno konstatovat, že řízení před nalézacím soudem i orgány činnými v přípravném řízení bylo v zásadě koncentrované.

12. Nutno konstatovat, že s projednávanou věcí obžalovaného se Vrchní soud v Praze nesetkává poprvé. Již rozsudkem nalézacího soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 2 T 9/2017-842, byl obžalovaný uznán vinným zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a současně mu byl uložen i trest peněžitý v 500 denních sazbách ve výši 10.000 Kč, tj. v celkové výši 5.000.000 Kč s tím, že podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 3 To 74/2018, byl tento rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b, c) tr. řádu zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc vrácena k novému rozhodnutí. Vrchní soud v Praze tehdy uvedl, že nalézacímu soudu není třeba vytknout, že se zatím přesvědčivě nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, neboť skutečnosti, které činí skutková zjištění předčasnými, vyšly najevo v plném rozsahu až ve stádiu odvolacího řízení. Obžalovaný až teprve v době, kdy se věc nacházela před Vrchním soudem v Praze, dokonce bezprostředně před konáním veřejného zasedání nařízeného k projednání jím podaného odvolání, založil do spisu listiny, na které v písemné odvolání odkazuje, a to úřední překlad Rámcové smlouvy o úvěru ze dne 23. 9. 2003, žádost o čerpání úvěru ze dne 24. 9. 2003, žádost o čerpání úvěru ze dne 9. 10. 2003, úřední překlad žádosti o čerpání úvěru ze dne 14. 11. 2003, úřední překlad Prohlášení o záměru ze dne 11. 5. 2004, úřední překlad Memoranda — Projekt 014, vlastnický certifikát jediného akcionáře OFFICE TECHNOLOGY LIMITED, úřední překlad písemného usnesení signatáře společnosti OFFICE TECHNOLOGY LIMITED ze dne 30. 9. 2003, úřední překlad plné moci ze dne 21. 8. 2009 a úřední překlad potvrzení o splacení úvěru ze dne 17. 9. 2009. Tímto doložil, o jakou se mělo jednat půjčku, od koho měla být poskytnuta, komu ji vrátil a jakým způsobem, neboť předložil smlouvu o půjčce a navrhl svědectví osob, které by potvrdily, že šlo o půjčku, nebo osob, které by potvrdily, že půjčku poskytly. Uvedené listiny mohly představovat naprosto zásadní důkazy, které mohly zvrátit verzi obžaloby, nebo přinejmenším ji zpochybnit do té míry, kdy verzi obžalovaného nebude možné bez důvodných pochybností kategoricky vyloučit. Vrchní soud v Praze ovšem také podotkl, že není zřejmé, co bránilo obžalovanému v předložení těchto listin již dříve a proč tak učinil až ve stádiu odvolacího řízení. Důvody, které jej vedly k tak pozdnímu předložení důkazů, nijak rozumně neobjasnil a zdůvodnění bližších okolností ohledně zřejmě nečekaného objevení těchto listin bylo nutné při hodnocení těchto důkazů důsledně vážit. Vrchní soud v Praze odmítl námitky obžalovaného, že jeho trestní věc byla projednána příliš rychle, a proto mu nebyl poskytnut dostatečný časový prostor k uplatnění jeho práv na obhajobu. Nalézacímu soudu bylo uloženo, aby se zabýval předloženými listinami, prověřil je a kriticky zhodnotil ze všech možných hledisek s vědomím, že se může jednat o klíčové důkazy s naprosto zásadním vlivem na možná skutková zjištění a na to navazující úvahy o právním posouzení. Především měl dokazování doplnit těmito listinami, kdy k nim bylo nezbytné vyslechnout opětovně i obžalovaného, a to nejen k obsahu listin, ale také okolnostem, za kterých je dohledal. Vyloučené nemělo být ani znalecké zkoumání výpočetní techniky znalcem z oboru kybernetika, pokud listiny byly dohledány právě prostřednictvím výpočetní techniky. Listiny měly být provedeny ve formě originálů, kdy originály měly být předmětem znaleckého zkoumání znalcem z oboru písmoznalectví.
13. Jak se Vrchní soud v Praze v nyní projednávané trestní věci obžalovaného přesvědčil, nalézací soud v plné míře respektoval pokyny Vrchního soudu v Praze, prezentované v citovaném usnesení, a po vrácení věci proběhla před nalézacím soudem hlavní líčení, v rámci kterých se nalézací soud skutečně pokusil dokazování doplnit v nejširším možném směru a prověřit do té

doby neznámé listinné důkazy. Jakkoliv obžalovaný velice obsáhle se závěry nalézacího soudu z takto doplněného dokazování nesouhlasí, je realitou, že dokumenty, které předložil a které mají podle něj prokazovat existenci jím tvrzené půjčky, tedy že právě z ní poskytnuté peněžní prostředky představovaly peněžní prostředky přijaté na jeho účet vedený u Coutts Bank Ltd., Zurich č. Z01514, i nadále zůstaly pouze v kopii, přestože byl obžalovaný opakovaně vyzýván, aby je předložil v originále. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje s názorem nalézacího soudu, že musel nutně přihlédnout k tomu, že obžalovaný originály dokumentů nepředložil a zejména pak musel hodnotit okolnosti, za kterých obžalovaný tyto kopie předložil. Neznamená to v žádném případě, že obžalovaný byl postaven do situace, kdy musel prokazovat svoji nevinu, jak obsáhle v rámci svého odvolání namítá. Pokud by obžalovaný takovými dokumenty skutečně disponoval a nejednalo by se o falzifikáty, nic by mu nebránilo, aby je v rámci své obhajoby předložil již na počátku přípravného řízení, anebo o nich minimálně vypovídal. Pokud tak učinil ale až ve stádiu řízení odvolacího za okolností shora popsanych, sám tyto důkazy značně zpochybnil. Jak bylo uvedeno a jak konstatoval nalézací soud, obžalovaný v přípravném řízení nevypovídal a v prvním hlavním líčení formou prohlášení pouze obecně uvedl, že se nejednalo o jeho finanční prostředky, a tyto řádně vrátil. V písemném návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 13. 12. 2017 se již blíže vyjádřil tak, že finanční prostředky, které jsou v tomto řízení projednávány, nikdy nebyly jeho příjmem, protože nikdy nebyl jejich majitelem. Pocházely ze zahraničních zdrojů, od zahraničních subjektů, byly složeny v zahraniční bance. Sice byly složeny na účet, ke kterému měl dispoziční právo, ale nikdy se nestaly jeho příjmem. Nebyly nikdy převedeny do České republiky a po dobu, kdy byly na jmenovaném účtu, s nimi nenakládal. Po neúspěšné realizaci konkrétního podnikatelského záměru byly tyto finanční prostředky řádně vráceny původnímu investorovi, a to tam, kde byly složeny, a způsobem, který neporušoval švýcarské zákony. Ve shodě s nalézacím soudem i Vrchní soud v Praze opakuje, že až do okamžiku písemně podaného odvolání obžalovaný k důvodům, proč byly peněžní prostředky na jeho účet od společnosti Shira Anstalt a General Parcel Europe Ltd. zaplacený, hovořil naprosto neurčitě a obecně. Tedy přestože měl obžalovaný údajně dokumenty, které předložil až v odvolacím řízení, k dispozici od roku 2009 až 2010, protože mu je měla zaslat poštou Claudie Hoch — Beck, tak o jejich existenci, či postupném dohledávání se ani v přípravném řízení, ani v prvním hlavním líčení vůbec nezmínil. Náhlé a neočekávané jejich znovunalezení a zkompletování až ve stádiu odvolacího řízení zcela logicky budí značné pochybnosti o jejich pravosti a naopak o naprosté účelovosti jejich předložení bezprostředně před konáním veřejného zasedání k projednání odvolání. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje i s úvahami nalézacího soudu stran Rámcové smlouvy o úvěru, k nimž rovněž není co dodat. Skutečně v rozporu s provedenými důkazy je tvrzení obžalovaného, že sám, jako jedna ze smluvních stran, neměl k dispozici stejnopis Rámcové smlouvy o úvěru, ačkoli konkrétně ve znění této smlouvy je uvedeno, že tato smlouva je vyhotovena ve dvou stejnopisech v anglickém a českém jazyce s tím, že každá ze smluvních stran obdrží po jednom vyhotovení. Přestože obžalovaný tvrdí, že úvěr byl zajištěn směnkou na jeho osobu, tak v jím předložené Rámcové smlouvě o úvěru není vůbec žádná zmínka o jakémkoli zajištění úvěru, natož o směnce vystavené na částku 1.500.000 USD. Přestože věřitelem nemalé částky byla společnost CIRTEXON LLC zastoupená Alanem Dale Ruudem, obžalovaný s ním před podpisem smlouvy nijak nekomunikoval, nesešel se s ním, což odůvodňoval tím, že v jeho očích společnost CIRTEXON LLC zastupovala Claudie Hoch — Beck, která mu však tuto jeho domněnku nijak neprokázala, jak sám uvedl. Tak, jak je smlouva koncipována, lze mít za to, že byla podepsána oběma smluvními stranami v New Yorku, kde však obžalovaným podepsána ve skutečnosti nebyla, jak shodně potvrdil on sám i svědek Alan Dale Ruud a obžalovaný nedokázal vysvětlit, proč místo podpisu tedy nedopsal či neopravil. Zcela důvodné podezření budí i to, že přestože dle tvrzení obžalovaného smlouva byla podepsána tzv. korespondenčně, je naprosto k neuvěření, že by věřiteli postačoval jeho podpis - jako fyzické osoby při objemu úvěrové částky 1.500.000 USD - bez jakéhokoli ověření. Také tvrzení obžalovaného, že se sešel ve Švýcarsku s Claudíí Hoch — Beck kvůli zřízení předmětného účtu u Coutts Bank Ltd. je v příkrém rozporu s

emailovou zprávou ze dne 5. 10. 2016, kterou zaslala Claudie Hoch — Beck, v níž mj. uvádí, že osobu obžalovaného nezná. Ve shodě s nalézacím soudem nutno zopakovat i to, že obhajobu obžalovaného rovněž vyvracejí časové souvislosti. Tvrdí-li obžalovaný, že v době, kdy podepisoval Rámcovou smlouvu o úvěru, že na ní ještě nebyl podpis Alana Dale Ruuda, tak pak není jasné, jak byl předem určen den jeho podpisu na 23. 9. 2003, který je vytištěn. Dále první žádost o čerpání úvěru je datována dnem 24. 9. 2003 a odkazuje na Rámcovou smlouvu o úvěru uzavřenou dne 23. 9. 2003, tj. den předtím, není tedy jasné, jak mohl obžalovaný dne 24. 9. 2003 vědět, že dne 23. 9. 2003 byla smlouva druhou smluvní stranou podepsána. Peněžní prostředky mu byly na účet ve Švýcarsku připsány již dne 29. 9. 2003, kdy jde celkem o 6 dnů a lze pochybovat o tom, že by vše bylo možné reálně stihnout. Obžalovaný si sice s jistotou nepamatuje, zda tři jím předložené žádosti o čerpání úvěru sepisoval on, ale nutno uvést, že je na nich chybně uvedeno u adresy společnosti CIRTEXON LLC United States of America, místo správného United States of America, je tudíž jednoznačné, že je vytvořila jedna a tatáž osoba. Přestože jsou tyto žádosti adresovány společnosti CIRTEXON LLC, obžalovaný nepředložil žádný doklad, který by potvrzoval jejich odeslání či přijetí adresátem. Obžalovaný tvrdí, že je odesílal do Lichtenštejnska Claudii Hoch — Beck, ale ani tyto doklady o jejich odeslání či doručení nepředložil. Existence půjčky či úvěru nebyla prokázána ani svědeckými výpověďmi. Peněžní prostředky byly na účet obžalovaného poukázány jednak z účtu společnosti Shira Anstalt (57.000 USD, 99.000 USD a 1.000.000 USD) a jednak z účtu společnosti General Parcel Europe Ltd. (103.000 EUR). Statutární zástupcem obou společností byla Claudie Hoch — Beck, která však z důvodu úmrtí nemohla být v hlavním líčení vyslechnuta. Nalézací soud se pokusil předvolat k hlavnímu líčení kolegu Claudie Hoch — Beck Romana Adolfa Fricka, který odmítl do ČR přijet, ale opakovaně písemně sdělil, že jméno obžalovaného nezná, je mu naprosto neznámý a žádné dokumenty již nemá. Za osobu fakticky ovládající společnosti Shira Anstalt a General Parcel Europe Ltd. je označován JUDr. Martin Pechan spolupracující s Ing. Radovanem Krejčířem. JUDr. Martina Pechana nalézací soud rovněž předvolal k hlavnímu líčení se účelem zjištění, z jakého důvodu byly posuzované částky na účet obžalovaného od obou společností zaplacený, ale JUDr. Martin Pechan využil svého práva a odmítl vypovídat z důvodu, že by sobě nebo osobě blízké mohl způsobit trestní stíhání. Výpověď svědka Alana Dale Ruuda, vyslechnutého zejména k tomu, zda podepsal obžalovaným předloženou Rámcovou smlouvu o úvěru a plnou moc rovněž v provedeném dokazování žádný obrat nepřinesla. K předložené Rámcové smlouvě o úvěru uvedl, že podpis, který je připojen, nevypadá jako jeho podpis, tuto smlouvu nezná a nevybavuje si, že by ji vyjednával. Popsal, že ve společnostech, v nichž figuroval, uděloval plné moci, a proto by normální bylo, že by smlouvu nepodepisoval on, ale zplnomocněný zástupce, tj. ten, komu by udělil plnou moc. Nelze sice vyloučit, že by takovou smlouvu nemohl podepsat, ale tuto konkrétní smlouvu tedy on nepodepsal a nevzpomíná si, že by kdy podepisoval úvěrovou smlouvu. Věřící tomu, že předloženou Rámcovou smlouvu o úvěru nikdy neviděl a myslí si, že se takto nikdy nepodepsal. Vyjádřil se i k tomu, že obžalovaným předložené žádosti o čerpání úvěru, přestože byly adresovány společnosti CIRTEXON LLC, mu nikdy nebyly doručeny. K plné moci, kterou zmocnil Branstona Jay Haggerty uvedl, že takto jeho podpis nevypadá, prostě je to něco podobného, nevěří, že by plnou moc podepsal a odkazoval na svůj cestovní pas, v němž je jeho pravý podpis, který se od podpisu na této plné moci odlišuje. Nezná Claudii Hoch — Beck, Romana Adolfa Fricka, ani společnosti Shira Anstalt a General Parcel Europe Ltd., protože by při konstrukci obžalovaného tyto společnosti měly mít obchodní vztah se společností CIRTEXON LLC. Všechny tyto závěry nalézacího soudu navíc dokumentují, jakou péči věnoval prověření předložených listin, kdy skutečně tyto listiny, navzdory tomu, že zůstaly toliko ve formě fotokopií, hodnotil ze všech myslitelných hledisek a že rozhodně nevystavoval obžalovaného do situace, kdy by měl prokazovat svojí nevinu, jak obžalovaný namítá. Nalézací se pokoušel vyslechnout i dalšího svědka, a to Branstona Jay Haggerty, který se ale rovněž účasti u hlavního líčení bránil. Rozhodně Vrchní soud v Praze nepovažuje za chybu či dokonce za nezákonný postup, pokud nalézací soud v odůvodnění

napadeného rozsudku uvádí komunikaci s osobou tohoto jména, zjevně pro dokreslení své snahy i tuto osobu vyslechnout. Tato pasáž v napadeném rozsudku samozřejmě nepředstavuje důkaz, tím méně důkaz výsledkem svědka. Stejně tak nelze přisvědčit námitkám obžalovaného stran posunutí přibráného tlumočníka do pozice znalce. K takovému postupu reálně rozhodně nalézací soud nepřistoupil, a to ani pokládáním otázek stran jazyka, spadajícího do tlumočnickovy specializace. Vrchní soud v Praze ve shodě s nalézacím soudem opakuje, že tak zůstává zcela nesporným, že obžalovaný v letech 2003 a 2004 přijal citované platby. Nalézací soud uzavřel, že jimi byl prokazatelně zvýšen jeho majetek, přičemž je nesporné, že obžalovaný z těchto příjmů neodvedl zákonnou daň. Obžalovaný byl přitom v těchto letech poplatníkem daně z příjmů fyzických osob a jeho daňová povinnost se vztahovala na příjmy plynoucí jak z České republiky, tak ze zahraničí, neboť byl obžalovaný daňovým rezidentem České republiky. Obhajobu obžalovaného, vedenou tím směrem, že se o příjem nejednalo a že tyto prostředky pochází z úvěru či půjčky považuje nalézací soud za zcela vyvrácenou, když ani dodatečně předložené listinné důkazy nemohly mít, a to ani ve spojení s dalšími provedenými důkazy v novém hlavním líčení, jak bylo nastíněno, jakoukoli sílu na tomto závěru změnit, s čímž se Vrchní soud v Praze v plné míře ztotožňuje.

14. Pokud obžalovaný upozornil na skutečnost, že žádost o poskytnutí právní pomoci do Švýcarska ze dne 4. 4. 2014 byla postavena na základě informací, které poskytla lichtenštejnská strana pro zcela odlišné trestní řízení, kdy lichtenštejnská strana tyto informace postoupila s výhradou, že informace nebudou použity ve věci fiskálních deliktů a tuto podmínku nalézací soud ignoroval a poskytnuté informace využil jako základ napadeného rozsudku, pak ani s touto výhradou se Vrchní soud v Praze neztotožňuje. Předně, žádné informace poskytnuté lichtenštejnskou stranou jako důkaz použity před nalézacím soudem nebyly. Především ale v případě důkazů opatřených cestou právní pomoci ze Švýcarska je ve spise založený výslovný souhlas k jejich použití ze dne 11. 6. 2015 pro toto trestní řízení, vedené proti obžalovanému pro daňový trestný čin, udělený dožádaným švýcarským justičním orgánem. Vrchní soud v Praze se ale neztotožnil ani s dalšími námitkami obžalovaného, a to stran argumentace, že primárně má být vedeno správní řízení a pouze v situaci, kdy nepostačuje uložení sankce dle správního předpisu, je možné aplikovat trestněprávní předpisy s tím, že v případě obžalovaného by však uložení sankce podle ZSDP bylo zcela dostačující. Vrchní soud v Praze je přesvědčen, že na případ obžalovaného nelze aplikovat argumentaci z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 4 Afs 210/2014-57. Tato judikatura, stejně jako další judikatura, na kterou obžalovaný v rámci podaného odvolání poukazuje, totiž řeší zcela jinou situaci, a to situaci, kdy proti pachateli skutečně jsou či byla vedena dvě řízení, z nichž jedno bylo v rovině trestní, tedy situaci, kdy pachatel může být paralelně vedenými řízeními znevýhodněn. Nic takového ale v případě obžalovaného nenastalo, proti obžalovanému bylo a je vedeno pouze jediné řízení, a to řízení trestní. Řízení podle ZSDP zahájeno nebylo. Představa obžalovaného, že by mělo být rovněž zohledněno, že ke znevýhodnění pachatele může dojít dokonce i tím, že dvě řízení vedena nejsou a znevýhodnění spočívá tedy ve skutečnosti, že mu nemůže být zohledněn výsledek nikdy nevedeného řízení podle ZSDP, je naprosto absurdní. Stejně tak za absurdní Vrchní soud v Praze považuje názor, že by běh promlčecí doby v případě § 240 tr. zákoníku byl odvislý od běhu promlčecí doby podle ZSDP, tedy že by v případě, že by u daňového deliktu, ohledně kterého navíc nikdy správní řízení nebylo vedeno a podle ZSDP již nastaly účinky promlčení, došlo zároveň k promlčení trestní odpovědnosti, a to navzdory § 34 tr. zákoníku a násl. Takový názor nevyplývá ani z rozhodnutí ESLP ze dne 27. 11. 2014 ve věci Lucky Dev proti Švédsku, na které obžalovaný v této souvislosti poukazuje, kdy i toto rozhodnutí řeší situaci dvou reálně běžících řízení, a nikoli pouze jediného.
15. Nalézací soud při jednoznačnosti skutkových zjištění nepochybil ani v otázce právní kvalifikace, s níž se Vrchní soud v Praze rovněž bezesbytku ztotožňuje, pokud byl obžalovaný napadeným

rozsudkem uznán vinným zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku.

16. Vrchní soud v Praze samozřejmě podrobil přezkumu i výroky o trestech. Je nutno konstatovat, že nalézací soud při ukládání trestů obžalovanému vzal v potaz všechny rozhodné okolnosti a těmi se pečlivě zabýval v odůvodnění napadeného rozsudku. S argumentací nalézacího soudu a jím vyměřenými tresty se Vrchní soud v Praze tedy rovněž bezesbytku ztotožňuje a zcela na ní odkazuje, kdy takto uložené tresty jsou zcela přiměřené všem okolnostem případu i skutečností zjištěným k osobě obžalovaného a motivaci jeho jednání. V žádném případě nebyly shledány důvody pro uložení trestů mírnějších, v případě trestu odnětí svobody dokonce pod dolní hranici zákonné trestní sazby. V tomto směru je nutno připomenout právní názor vyjádřený v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 6. 2017 č. j. 4 Tdo 730/2017-50. Trest odnětí svobody ve výměře 7 let byl nalézacím soudem zároveň přiléhavě uložen i s přihlédnutím k tomu, že se jedná ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku o trest souhrnný, přičemž takový trest rozhodně nelze vnímat za trest nepřiměřeně přísný. Jedná se stále o trest uložený při polovině zákonné trestní sazby § 240 odst. 3 tr. zákoníku. Zařazení pro výkon trestu do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je pak v současnosti zařazením nejmírnějším. Co se peněžitého trestu v celkové výši 500.000 Kč spolu s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 7 měsíců týče, pak z odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že při výměře trestu nalézací soud zohlednil i výši povinnosti k náhradě škody, uloženou mu předchozím rozsudkem, a mimo jiné též připomněl, že obžalovaný spáchaným trestným činem pro sebe získal majetkový prospěch dosud nezajištěný. Nelze se ztotožnit s námitkou obžalovaného, že tento peněžitý trest představuje jen další trest odnětí svobody obžalovanému uložený, neboť jej obžalovaný nebude schopen uhradit. Nalézací soud trest vyměřil zcela v souladu s § 67 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž výměra peněžitého trestu představuje toliko zlomek částky, o kterou obžalovaný zkrátí daň. Co se náhradního trestu odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest nebyl vykonán, týče, pak rozhodně nikoli v rozporu s § 69 odst. 1 tr. zákoníku nalézací soud tento náhradní trest vyměřil ještě při spodní hranici zákonné sazby.
17. S ohledem na shora uvedené proto Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. řádu všechna odvolání jako nedůvodná zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 22. června 2020

Mgr. Stanislav Králík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

